

своето колѣно, което се подувало, колчимъ стариятъ човѣкъ простивалъ та пожелалъ да види учителя. И по пѣтя Драгой каза:

— Колкото знамъ вие не сте въ партиитѣ, та . . . ето, това е, г-нѣ Странджевѣ: защо да вършимъ работата на партиитѣ въ селото си?

Странджевѣ се очуди; той смѣташе, че върши своя работа, а не такава на нѣкоя партия. Но Драгой отсѣче:

— Азъ мисля; че моитѣ хора трѣбва да не излизатъ на лице. Сжщото е и за вашитѣ. Инѣкъ тѣ ще влѣзатъ въ партиитѣ и ние ще трѣбва да търсимъ нови хора.

Странджевѣ го погледа отсрани и се изсмѣ съ гласъ.

— Нѣма тукъ наши и ваши, младо! — заговори той извисоко. — За сега тѣ сж само народъ. Нека го потѣкнемъ, да си уреди общинитѣ, окрѣзитѣ, държавата. Безъ това нѣма срѣда нѣма общество, нѣма близки и далечни идеи.

Драгой бѣше упоритъ, но искренъ момѣкъ, — може би много по искренъ отъ Странджева. И тоя като по хитъръ го забъркваше, обаряше му мислитѣ, а накрай го взе на смѣхъ.

Драгоевиятъ баща посрѣщна Странджева съ омиление — така го посрѣщаха всички старци въ Българово още отъ прѣди: свикнали бѣха старитѣ, да тачатъ попъ и учителъ.

— Ела, учителю. Максусъ, те повикахъ, да ти се оплача отъ моя Драгой — на, въ очи да му кажа. То тамъ социализмъ и намъ какво си още, е друго: сега селото да туримъ въ редъ; тамамъ е врѣме; бъркотия е вредомъ; въ града нѣма и да усѣтятъ, какъ ще го сторимъ. Пѣкъ нашето, да ти кажа, не сж бече търпѣе. Хеле да му не е на кмета тоя срамъ съ попадията . . . тѣ, тѣ нѣмаме лице дѣщеритѣ си въ очи да погледнемъ учителю! А инакъ беки азъ или кой да е отъ селото ще стане кметъ? Не, джанъмъ, за това трѣбва отраканъ човѣкъ, дѣто е вършилъ общинска работа, че и да се знае: съ началници и съ управители, може ли друго яче? Вълчо ли ще е тамъ, било кой ще, само нациятъ да не е!

Привечеръ на Странджева текна хитрина: той прати най-младия отъ Добревитѣ по пѣтя за града, да посрѣщне колята, които идѣха отъ пазаръ и да пришепне само на единъ-двама, че кметътъ отъ Аладжово избѣгалъ голъ и босъ въ града, защото селенитѣ го били и пропѣдили отъ селото си . . .

Купъ съчки не се тѣй палатъ, както се запали всичко живо въ Българово, щомъ се понесе мѣлвата за Аладжовския кметъ отъ идещитѣ изъ града. На мръкване вече и дѣцата се провикваха по бунищата: